

Psaníčko o síle.

Je to ale letos divnej podzim. Už někdy od půlky října je stejný počasí, sníh není ještě ani na horách a to budou za týden Vánoce. Čím dál víc tě napadají myšlenky, jaký že vlastně byl ten rok, co se s ním za pár dní rozloučíš. Byl zvláštní, moc zvláštní. Probíráš se fotkama, v duši ti běží film se spoustou záběrů. Vzpomínáš jak ses proletěl helikoptérou, coudal sám po lesích, ale i na to, jak jsi chtěl se vším praštit, protože v oddíle nebyly žádné děti, a měl jsi pocit, že to všechno - výpravy, schůzky i tábory - nemá žádnou cenu.

A pak jsi v šíleně horký jarním dni jel s kamarádem do Hostivice a přivezl odtamtud sedmnáct krásných stanových plachet. Stály hříšný peníze, ale bylo jasné, že je to něco nového, kvůli čemu se musí pokračovat. Teď máš pocit, že těma plachtama se to všechno začalo lámat k lepšímu.

Další rána přišla na táboře. Koukáš na fotky a jako by to bylo dnes. Tady je tvůj děsnej klobouk a čouhají zpod něj blondatý vlasy. Protože jsou kudrnatý, je jasné, že jsou mokré. Aby ne, na ty krásný nové plachty už pár hodin prší. Co prší, leje. Další fotka - tma, louže a provazy deště. Kapky na objektivu. Šli jste se podívat do stanů a objevili plovoucí podlahy, kufry, boty. A pak ráno: "Tý vole, to je voda! To je boží!" Brodíš se a fotíš. Krávovnu na jezeře, jezero na Krávovně. K závoře se nedá, chodíte čurat za týpko. Večer voláte hasiče a kupujete tři flašky fernetu. Hasiči do jedné hodiny po půlnoci pumpují, fernet zmizí. Další ráno už je v táboře jen moře bláta, ale sluníčko pálí a dělá co může. A ty máš najednou pocit, že když jste zvládli tohle, zvládnete už všechno na světě. A zvládli jste, celý léto dopadlo báječně.

Třetí darda přišla v září. Na první výpravu přišlo třináct dětí, málem ses ani nedopočítal, na tak velký čísla jsi nebyl zvyklý. A zdá se, že to vydrželo. Ke konci toho letošního roku jsi dostal v obálce od kamaráda krásnej dárek. Zbavil tě spousty starostí.

Vzpomínáš na soudečky, co vám o nich kdysi vyprávěli Kvíčala a Cvrčala. Máš pocit, že jste se letos napili ze všech, ale přece jen nejvíc z toho, ve kterém je ukryta síla. Prý co tě nezabije, to tě posílí. Potopa ani další trampoty vás nezabily, a tak si myslíš, že jste silnější, než dřív. A to je asi to nejdůležitější, co ti ten zvláštní rok 2000 dal.

Wimpy, prosinec 2000